

Sygn. akt VU 5283/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Ewelina Hrynczyszyn

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 15 maja 2014r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 5283/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił W. K. prawa do emerytury, z uwagi na brak stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od decyzji powyższej wnioskodawczyni W. K. odwołała się w dniu 11 czerwca 2014 roku. Wniosła o przyznanie żadanego prawa, z uwagi na przepracowanie ponad 15 lat w warunkach szczególnych w okresie **od 19 czerwca 1978 roku do 15 października 1987 roku i w okresie od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 1996 roku, a w okresie od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku** w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pielęgniarki zespołu pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego **w zespołach wyjazdowych i ambulatoriach pogotowia na terenie (...) B. i (...).**

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania wskazując, że pracodawca wnioskodawczyni nie wystawił jej świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku, pełnomocnik wnioskodawczyni popierał wniesione odwołanie oraz wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan

faktyczny:

wnioskodawczyni W. K., urodzona w dniu (...) 1958 roku, złożyła w dniu 28 kwietnia 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. W. K. jednocześnie, jako członek otwartego funduszu emerytalnego, złożyła wniosek o

przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Wnioskodawczyni pozostaje w stosunku pracy (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni legitymuje się stażem ubezpieczeniowym w łącznym wymiarze 20 lat 6 miesięcy i 17 dni. Organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni wykazała **1 rok, 10 miesięcy i 21 dni** pracy w warunkach szczególnych tj. okres zatrudnienia od 1 stycznia 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku (pomniejszony o okres zasiłkowy) w (...) Spółce z o.o. w B. na stanowisku pielęgniarki w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego (dowód: decyzja z dnia 15 maja 2014 roku k. 16 akt rentowych, odpowiedź na odwołanie k. 9-10).

W okresie od 19 czerwca 1978 roku do 30 września 1978 roku W. K. (z domu S.) zatrudniona była na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zespole (...) w B. z przydziałem do wykonywania pracy w Gminnym Ośrodku (...) w K. na stanowisku pielęgniarki.

(dowód: umowa o pracę z dnia 17 czerwca 1978 roku w aktach osobowych)

Od dnia 1 października 1978 roku wnioskodawczyni była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy również w Zespole (...) w B. (następnie Przychodni (...) przy (...) w budowie w P.), ale z przydziałem do wykonywania pracy w Przychodni (...) w P., na stanowisku pielęgniarki. Od 1 stycznia 1982 roku zatrudniona była już w Przychodni (...) w R. (dowód: umowa o pracę z dnia 1 września 1978 roku , angaż z dnia 15 grudnia 1978 roku, angaż z dnia 18 sierpnia 1980 roku, angaż z dnia 25 marca 1982 roku, angaż z dnia 29 grudnia 1982 roku ,a gaz z dnia 11 lipca 1983 roku , angaż z dnia 29 grudnia 1983 roku, umowa o pracę z dnia 22 maja 1984 roku - w aktach osobowych).

W okresie od 13 kwietnia 1985 roku do 15 października 1987 roku W. K. przebywała na urlopie wychowawczym (dowód; pismo o udzieleniu urlopu z dnia 11 kwietnia 1985 roku w aktach osobowych , świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1996 roku- w aktach rentowych).

W okresie od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku W. K. była zatrudniona w Przychodni (...) w R. na podstawie umowy o pracę na stanowisku pielęgniarki na ½ etatu (dowód: podanie o zmianę wymiaru zatrudnienia, umowa o pracę z dnia 20 października 1987 roku, umowa o pracę z dnia 6 lipca 1988 roku, umowa o pracę z dnia 6 stycznia 1989 roku, umowa o pracę z dnia 10 stycznia 1990 roku – w aktach osobowych).

Od 1 stycznia 1991 roku W. K. została ponownie zatrudniona w Przychodni (...) w R. na podstawie umowy o pracę na stanowisku pielęgniarki w pełnym wymiarze czasu pracy. W 1993 roku w związku z przekształceniami podmiotowymi pracodawcą wnioskodawczyni został (...)w B., przy czym miejsce pracy tj. Przychodnia (...) w R. oraz zakres obowiązków nie uległ zmianie. Wnioskodawczyni pracowała tam do 31 grudnia 1996 roku (dowód: umowa o pracę z dnia 31 grudnia 1990 roku, angaż z dnia 20 lipca 1993 roku, podanie o rozwiązanie umowy o pracę , świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 1996 roku)

W. K. od samego początku zatrudnienia tj. od dnia 19 czerwca 1978 roku, będąc zatrudnioną czy to w Zespole (...) w B. z przydziałem do wykonywania pracy w Gminnym Ośrodku (...) w K., Przychodni (...) przy (...) w budowie w P., Przychodni (...) w R. (a więc w skrócie w przychodni przyzakładowej Kopalni (...) w B.) pracowała jako pielęgniarka w zespołach pogotowia ratunkowego tj. w zespołach wyjazdowych. Taki zespół składał się z lekarza, kierowcy oraz pielęgniarki. Wnioskodawczyni pracowała w systemie 3- zmianowym. Wnioskodawczyni wraz z pozostałymi osobami wchodzącymi w skład zespołu medycznego wyjeżdżała do każdego wypadku, jaki zdarzył się, czy to w (...), czy w (...). Dodatkowo w przypadku takiego zgłoszenia, wyjeżdżała również do wypadku drogowego. Przychodnia, w której pracowała wnioskodawczyni nie miała odrębnej osoby zatrudnionej na stanowisku dyspozytora. Jako dyspozytorzy pracowały pielęgniarki, które odbierały zgłoszenie telefoniczne i to one organizowały zespół medyczny do wyjazdu (dowód: zeznania świadka W. F. protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 8.16 do minuty 13.06, zeznania świadka W. M. protokół rozprawy z dnia 11 grudnia 2014 roku nagranie od minuty 13.30 do minuty

16.40, zeznania wnioskodawczynie protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2015 roku nagranie od minuty 1.45 do minuty 5.20)

Wnioskodawczynie brała udział w wyjazdach pogotowia ratunkowego w dniach: 23.08.1981, 22.04.1990, 06.08.1990, 03.01.1991, 18.03.1991, 04.01.1991, 13.05.1991, 23.06.1991, 21.11.1991, 04.12.1993, 13.12.1993, 25.12.1993, 11.01.1994, 24.02.1994, 27.02.1994, 20.05.1994, 07.11.1994, 07.11.1994, 14.11.1994, 14.11.1994, 29.01.1995, 30.01.1995, 28.02.1995, 05.03.1995, 04.06.1995, 27.06.1995, 03.07.1995, 09.07.1995, 07.10.1995, 29.10.1995, 06.04.1996, 12.05.1996, 04.07.1996, 15.07.1996, 16.11.1996, 16.01.1997, 02.11.1997, 13.01.1997, 18.01.1997, 24.01.1997, 31.01.1997, 10.02.1997, 10.02.1997, 03.03.1997, 28.03.1997, 08.05.1997, 12.05.1997, 19.04.1997, 23.04.1997, 19.04.1997, 19.04.1997, 12.09.1997, 12.09.1997, 20.11.1997, 14.09.1997, 04.12.1997, 23.11.1997, 05.12.1997, 08.12.1997, 17.12.1997, 22.12.1997, 10.03.1998, 05.07.1998, 01.08.1998, 24.10.1998, 16.11.1998, 20.11.1998, 06.12.1998 (dowód: kserokopie kart wyjazdów pogotowia ratunkowego w skład których wchodziła wnioskodawczynie k. 40-52, pismo z dnia 19.01.2015 r.k. 56).

Obecny pracodawca wnioskodawczynie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. w dniu 19 listopada 2013 roku wystawił W. K. świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnym, w którym wskazał, że jest ona zatrudniona w tym zakładzie od 1 stycznia 1997 roku i w okresie od 1 stycznia 1997 roku do 31 grudnia 2008 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego na stanowisku pielęgniarka, wymienionym w wykazie A, **dział XII pkt 4** wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu zdrowia i opieki społecznej (Dz. Urz. M.iOS nr 8 poz. 40 ze z zm.) (dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 10 akt rentowych) .

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył i ocenił,

co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3. Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust.2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawczynie należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z

treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania takiej pracy. Z kolei brak takiego świadectwa nie wyklucza dokonania ustalenia pracy w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku (II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239) stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawczynię w odwołaniu, ograniczał się do ustalenia posiadania przez skarżącą wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Wnioskodawczyni twierdziła zaś, że legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, albowiem – jak podniosła w odwołaniu - pracowała w takich warunkach jako pielęgniarka w zespołach wyjazdowych i ambulatoriach pogotowia :

- od dnia 19 czerwca 1978 roku do 15 października 1987 roku i od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 1996 roku na terenie (...) B. i (...) w pełnym wymiarze czasu pracy i

- od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku na terenie (...) B. i (...) w wymiarze 1/2 etatu.

Wbrew jednak twierdzeniom wnioskodawczyni nie spełnia ona przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat na dzień 1 stycznia 1999 roku. Przede wszystkim wskazać należy, iż do stażu pracy w warunkach szczególnych można zaliczyć jedynie te okresy zatrudnienia, kiedy ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Tymczasem, co jest w sprawie niesporne i wynika zarówno z treści odwołania wnioskodawczyni oraz dokumentów zawartych w jej aktach ubezpieczeniowych i osobowych, w tym przede wszystkim treści świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 1996 roku, W. K. w okresie od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku, jako pielęgniarka w zespołach wyjazdowych i ambulatoriach pogotowia na terenie (...) B. i (...), pracowała w niepełnym wymiarze czasu pracy, bowiem 1/2 etatu. Tym samym, ten okres nie mógł zostać uwzględniony do pracy w warunkach szczególnych. Inaczej przedstawia się natomiast kwestia zaliczenia pozostałego czasu zatrudnienia wnioskodawczyni w Przychodni (...) w R., a więc okresu od 19 czerwca 1978 roku do 15 października 1987 roku i od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 1996 roku, kiedy W. K. była zatrudniona jako pielęgniarka.

Odnosząc się do zasadności odmowy zaliczenia przez ZUS okresów pracy w Przychodni (...) w R. (poprzednio Zespole (...) w B. z przydziałem do wykonywania pracy w Gminnym Ośrodku (...) w K., Przychodni (...) przy (...) w budowie w P.) od 19 czerwca 1978 roku do 31 grudnia 1996 roku (z wyłączeniem okresu zatrudnienia na 1/2 etatu od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku), jako zatrudnienia w warunkach szczególnych stwierdzić należy, iż

materiał dowodowy zgromadzony w toku sprawy (w postaci zeznań świadków i samej wnioskodawczynie) potwierdza, iż praca świadczona przez wnioskodawczynię w w/w przychodniach, odpowiadała definicji zawartej **w wykazie A dział XII pkt 4**, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia - w służbie zdrowia i opiece społecznej, prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, prace jakie wykonywała wnioskodawczynie w powyższej Przychodni w spornym okresie, faktycznie polegały na czynnościach podejmowanych w pogotowiu ratunkowym, albowiem wnioskodawczynie pracując w Przychodni (...) znajdującej się na terenie (...)w B., kiedy dochodziło do wypadku na terenie zakładu, odbierała zgłoszenie, organizowała zespół medyczny tj. w skład którego oprócz niej wchodził również lekarz i kierowca karetki i czynnie uczestniczyła w wyjazdach zespołu pogotowia ratunkowego, udzielając pierwszej pomocy osobom poszkodowanym na terenie (...) i (...) w B. oraz osobom poszkodowanym w wypadkach drogowych.

Okoliczności powyższe znajdują potwierdzenie w treści jasnych i logicznych zeznań świadków W. F. oraz W. M., które w spornym okresie pracowały razem z wnioskodawczynią na tym samym stanowisku. Posiadają tym samym wiarygodną wiedzę na temat charakteru pracy wnioskodawczynie .

Z zeznaniami w/w świadków korespondują logiczne zeznania wnioskodawczynie. W. K. zeznała, iż jako pielęgniarka pracował w zespole medycznym, który wyjeżdżał do zgłoszeń wypadków .

Organ rentowy natomiast nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej, która miałaby zmierzać do obalenia mocy dowodowej wyżej powołanych dowodów.

Stwierdzić więc należy, iż praca jaką wnioskodawczynie wykonywała w spornym okresie w Przychodni (...) w R. (poprzednio Zespole (...) w B. z przydziałem do wykonywania pracy w Gminnym Ośrodku (...) w K., Przychodni (...) przy (...) w budowie w P.) kwalifikuje się jako praca w służbie zdrowia i opiece społecznej - prace w zespołach pomocy doraźnej pogotowia ratunkowego oraz medycznego ratownictwa górniczego - tj. z wykazu A dział XII poz 4, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Powyższe ustalenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych w okresie od 19 czerwca 1978 roku do 15 października 1987 roku i od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 1996 roku nie oznacza, że cały ten okres może zostać zaliczony W. K. do stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Na uwagę zasługuje bowiem fakt, korzystania przez wnioskodawczynię **z urlopu wychowawczego w okresie od 13 kwietnia 1985 roku do 15 października 1987 roku**, co w świetle treści świadectwa pracy wnioskodawczynie tj. z dnia 31 grudnia 1996 roku oraz z jej oświadczenia złożonego na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku, było w sprawie niesporne. Okoliczność korzystania przez W. K. z urlopu wychowawczego jest o tyle ważna, że w ocenie Sądu Okręgowego, okres ten nie może podlegać zaliczeniu do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W tym zakresie, Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 6 czerwca 2006 r. (I UK 338/05) zgodnie z którym: do okresu pracy w szczególnym charakterze, o którym mowa w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, nie wlicza się okresu urlopu wychowawczego. W uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził w szczególności "Skoro przez pracę w szczególnych warunkach rozumie się wykonywanie pracy o określonym charakterze, a nie pozostawanie w stosunku pracy, nie ma podstaw do zaliczenia urlopu wychowawczego do okresu pracy w szczególnych warunkach, skoro pracownik w czasie tego urlopu jest zwolniony z obowiązku świadczenia takiej pracy w takich, szczególnych warunkach. Ponadto, w okresie urlopu wychowawczego pracownik jest zwolniony z obowiązku świadczenia pracy w celu umożliwienia pracownikowi sprawowania osobistej opieki nad małym dzieckiem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2002 r. I PKN 11/01 Prokuratura i Prawo 2003 nr 3 s. 41). Cel urlopu wychowawczego jest więc inny, od celu urlopu macierzyńskiego, zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy z powodu choroby lub urlopu dla poratowania zdrowia. Urlop wychowawczy nie jest okresem niezbędnym do regeneracji sił i zapewnienia możliwości dalszego wykonywania pracy, jak powyższe okresy."

Sąd Okręgowy jednocześnie zauważa, że o ile okres urlopu wychowawczego w rozumieniu § 18 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 17 lipca 1981 r. o urlopiach wychowawczych traktowany jest jak okres zatrudnienia w rozumieniu § 3 powoływanego rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego (...), to bezsprzecznie nie może być poczytany za okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Zważyć bowiem należy, że jak stanowi § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego (...) okresami pracy dającymi uprawnienie do świadczenia na warunkach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy. Chodzi tu zatem o faktyczne wykonywanie pracy, nie tylko stałe, ale także w pełnym wymiarze, zatem nie o jedynie formalne pozostawanie w stosunku pracy. Tezę tą potwierdza utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego zgodnie z którym, przez pracę wykonywaną w szczególnym charakterze, rozumie się pracę wykonywaną w tym właśnie charakterze (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1984 r., III UZP 8/86, uchwała z dnia 23 stycznia 1986 r., III UZP 56/85).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż zaliczenia wnioskodawczyni do pracy w warunkach szczególnych mógł podlegać jedynie okres **od 19 czerwca 1978 roku do 12 kwietnia 1985** (od 13 kwietnia 1985 roku do dnia 15 października 1987 roku wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym a po jego zakończeniu tj. od 16 października 1987 roku do 31 grudnia 1990 roku pracował na 1/2 etatu) oraz **od 1 stycznia 1991 roku do 31 grudnia 1996 roku** a więc okresy: 6 lat, 9 miesięcy i 25 dni oraz 6 lat – **łącznie 12 lat 9 miesięcy i 25 dni**.

Okres ten z okresem uznanym przez ZUS tj. 1 rok 10 miesięcy i 21 dni daje łącznie jedynie **14 lat 8 miesięcy i 16 dni** okresów pracy w warunkach szczególnych.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawczyni nie spełniła podstawowego warunku, od którego zależy przyznanie prawa do emerytury, a mianowicie nie wykazała 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, należy uznać że wydana przez organ rentowy decyzja jest ostatecznie prawidłowa, a zatem brak podstaw do uwzględnienia odwołania.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.